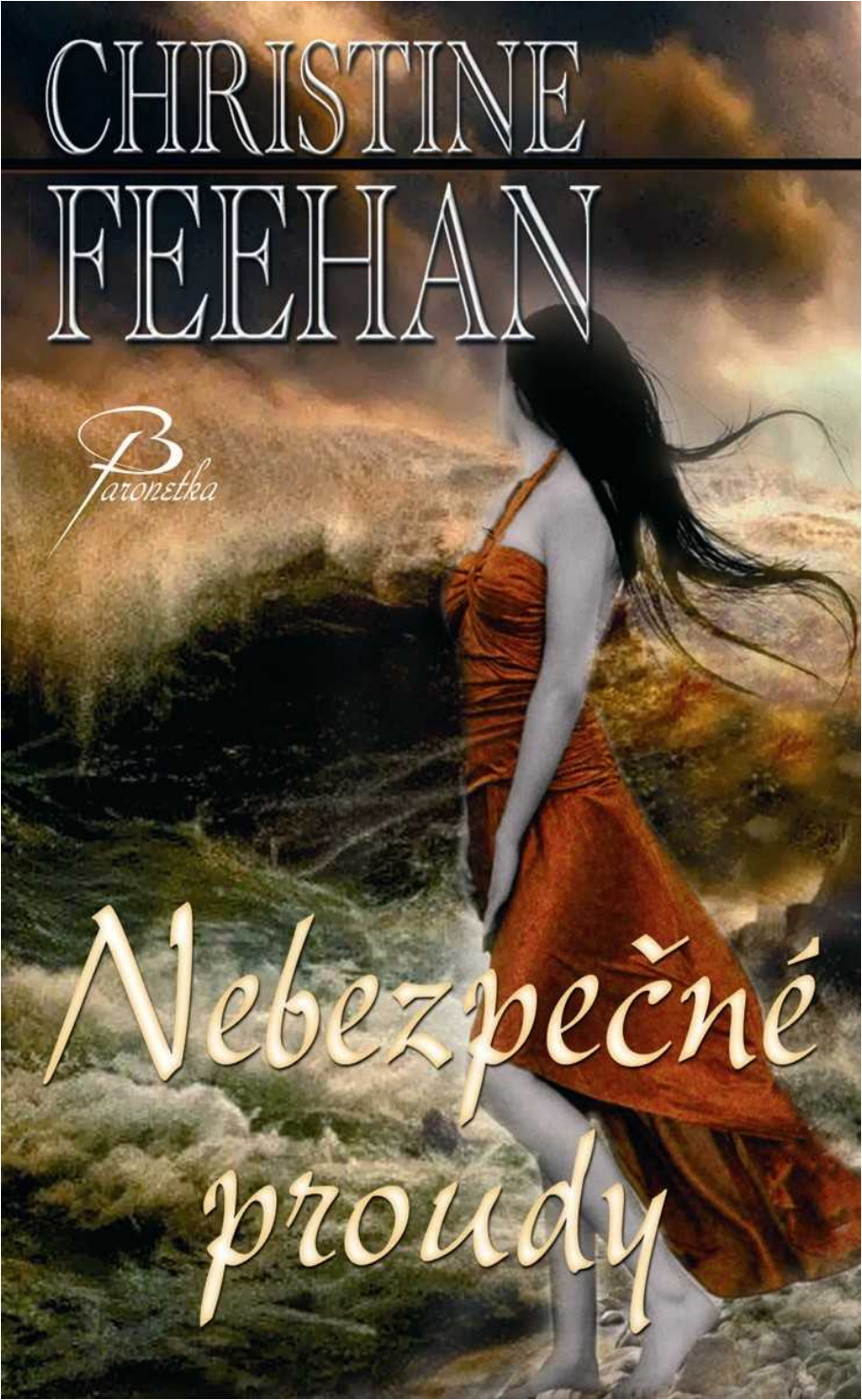

A woman with long dark hair, wearing a flowing orange-red dress, stands on a rocky shore looking out at a turbulent sea under a dramatic, cloudy sky. The overall mood is one of mystery and danger.

CHRISTINE
FEEHAN

*B
Fantomka*

Nebezpečné
proudy

Nebezpečné proudy

PRAHA 2011

Přeložila:
ZUZANA SELEMENTOVÁ

Christine Feehan: Nebezpečné proudy

Vydání první

Copyright © 2006 by Christine Feehan

This edition published by arrangement with **The Berkley Publishing Group**, a member of Penguin Group (USA) Inc.

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1606. publikaci

Přeloženo z anglického originálu *Dangerous Tides*

vydaného nakladatelstvím Jove Books, New York v roce 2006

Český překlad © 2011 Zuzana Selementová

Odpovědná redaktorka Eva Černíková

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-418-9

BARONET

Praha 2011

Christine Feehan

Nebezpečné proudy

Tuto knihu považuji za mimořádnou, protože byla napsaná pro mou nejmladší sestru Nanci Goodacre. V době, kdy jen málokdo věřil, že se mi někdy povede napsat a vydat knihu, mně právě ona nejenže dodávala odvahu, ale také mi pomáhala. Přepisovala moje ručně psané příběhy na staříčském počítači třeba celou noc. Stala se z ní skvělá matka a výtečná ošetřovatelka, ale především ztělesňuje všechno, o čem moje knihy doopravdy jsou – o milující rodině, síle, magickém spojení sester a poskytnutí podpory ve chvíli, kdy ji nejvíc potřebujete.

Poděkování

Měla jsem to štěstí, že se mi podařilo objevit Willa Pratera, pilota záchranné helikoptéry, s nímž často podniká záchranné operace na krátké vzdálenosti, a to i nad mořem právě v lokalitě, kam jsem ve svých knihách umístila své mýtické městečko Mořský ráj. Strávil se mnou mnoho hodin, během nichž mi ukazoval nejen jejich vybavení, ale také mi pouštěl videozáznamy ze skutečných záchranných akcí a také snímky vrtulníku samotného. Trpělivě mi vysvětloval jednotlivé fáze každé záchranné operace a zodpověděl spousty mých otázek. On i další muži z Kalifornské lesní správy, především ti, kteří působí na Howard Forest Station, jsou mimořádní lidé a praví hrdinové, jejichž smyslem práce je služba veřejnosti.

Kapitola 1

Vítr zaskučel. Zprvu nenápadné kvílení postupně rostlo v děsivý nářek, jako by ho volal něčí hlas. Vlny se tříštily v bílé pěně o rozeklané skály a vystříkovaly vysoko do vzduchu. Jejich zvuk ohlušoval v hromových burácivých úderech a rozléhal se nad útesy. V hustém dešti byly skály kluzké, ale Drew Madison nedbal na varovné označení na plotu, přelezl ho a klopýtavě se prodíral kluzkou, rozměklou a drolivou půdou až k okraji srázu.

Hluboko dole pod vyčnívajícími balvany se převalovala a kolotala voda jako vábivý temný vír. Ten pohled ho fascinoval. Ať se snažil sebevíc, nedokázal od ní odtrhnout zrak, ani přestat naslouchat hlasům volajícím ho skrze ohlušující burácení. Rukama si přejel přes obličej, aby se trochu vzpamatoval. Kůži měl mokrou a nevěděl, zda jsou to kapky deště nebo jeho vlastní slzy. Vlny znovu udeřily o útesy s ohromujícím rachotem, jež se mu zarýval do uší jako výkřik duše stejně zmučené jako byl on. Bylo to jako výzva.

Přitiskl si dlaně na uši, aby přehlušil truchlivý ryk, ale znovu se do něj opřel vítr, jakoby žádal o pozornost a trval na tom, aby mu naslouchal. Zapotácel se, hlava se mu zatočila a málem uklouzl, ale v poslední chvíli opět získal rovnováhu. *Pojď. Pojď*, zvaly ho hlasy ve větru. Vysvobození bylo už jen na dosah ruky.

„Ne!“ zavrtěl prudce hlavou a přitiskl se k pevnému bezpečí plotu. Prsty se mu zaryly do dřeva tak silně, až mu zbělely klouby na ruku. Přinutil se odtrhnout pohled od kypících vod pod sebou a zadíval se na své dlaně. Musí to někomu říct, musí přece vysvětlit, co se stane. Ale komu? Zavřou ho, když začne vykládat, že příliv je nebezpečný. Così v něm žije, a má to hlad.

Helena Drakeová stála na balkóně jejich domu nad mořem. Vítr se do ní opíral s mimořádnou zuřivostí a cuchal jí dlouhé vlasy, až ji divoce bičovaly přes tvář. Vlny neúnavně útočily na pobřeží a kdesi v dálce zaslechla jakýsi výstražný křik. Přistoupila blíž k ochrannému zábradlí a natočila se ve směru, odkud se jí zdálo, že se ozval ten prchavý zvuk. Třikrát se znepokojením zaslechla ten zvuk – a třikrát se jí nepodařilo určit, odkud vychází.

Pohlédla na jejich dům. Sestry na ni čekaly. Jejich vřelost a štěstí dokázaly přehlušit studenou prázdnotu, ale ještě se k nim vrátit nemohla. Musela to zkusit ještě jednou. Zaklonila hlavu a zahleděla se k obloze. Mraky zčásti zakryly měsíc a vrhaly dolů temné stíny. Dech jí uvízl v hrdle, když spatřila kolem měsíce dvojitý kruh – tmavě rudý a černý.

„Heleno!“ zavolala ji Lea Drakeová. „Pojď mě zachránit! Už jsem od nich celá zničená!“

Helena si přitáhla svetr těsněji k tělu a pospíchala zpátky do bezpečného přístavu jejich domova. Věděla, že brzy přijdou problémy, jenže zatím jí nebylo jasné, kde – nebo na koho – udeří. Potřebovala teď smích a přátelské teplo svých sester, aby jí pomohly setřást obavy, jež v ní zvolna narůstaly. Její schopnosti pro ni někdy byly prokletím.

Jak společně scházely dolů po schodech, Lea ji vzala kolem ramen a zeptala se. „Jsi v pořádku? Celá se třeseš zimou!“

„Jsem v pohodě. Těším se na náš dnešní večírek,“ odpověděla Helena a pevně sestru objala. Už pouhý Lein dotek dokázal zaplašit její strach. Než došly zpátky, podařilo se jí vykouzlit na tváři úsměv. Vrhla se na podlahu do hřejivého kruhu k ostatním sestrám a hned chtěla vědět: „Honem mi řekněte, proč pořád Leu pokoušíte.“ Ještě jednou naposled vrhla pohled k oknu a pak se odvrátila. Neexistovalo nic, co by mohla udělat, a tak se zaměřila raději na sestry a radost, kterou jí vždy přinesly.

„Jenom jsem řekla, že už toho mám dost, být pořád za hodnou holčičku. Rozhodla jsem se změnit svou image a bude ze mě pěkně zlobivá holka!“ prohlásila Lea.

„Leo, já se z tebe potrhám smíchy,“ pravila Sára Drakeová své mladší sestře. „Vždyť k tomu nemáš vůbec žádné vlohy! Ty přece neumíš být zlobivá holka, ani kdyby ses nevím jak snažila!“

Lea se na Sárku zamračila a pak se rozhlédla po tvářích kolem. „Já vůbec nejsem žádný svatoušek, jak si všechny o mně myslíte.“

„Hmmm, vážně,“ pozvedla pochybovačně obočí Julie Drakeová z místa na podlaze, kde se pohodlně rozvalovala. „Tak nám teda aspoň jmenuj jednoho je-

dinýho člověka na světě, kterýho bys nejradši vystřelila na Mars. Někoho, koho teda fakt nesnášíš.“

Obývacím pokojem se ozval hlasitý smích. „To nejde, nikdo takový neexistuje!“ volaly sestry jedna přes druhou. Helena se natáhla a políbila sestru na spánek. „Všichni tě zbožňujeme, zlato, ale ty v sobě nemáš kousek špatnosti! Vážně nemáš vůbec nic takového, aby z tebe mohla být zlobivá holka. Nejsi třeba jako já – nebo Julie.“ Pak hodila pohledem na nejmladší sestru. „Nebo jako Ela.“

Smích se ozval ještě hlasitěji a Ela pokrčila rameny. „To je těmi zrzavými vlasy. Já prostě nedokážu nést odpovědnost za ... za svou osobnost!“

„Jenže být zlobivka je mnohem zábavnější,“ spokojeně se protáhla Julie. „Nikdo od tebe nečeká, že se budeš chovat zdvořile a dělat ty správné věci, takže nemůžeš mít žádné problémy. Když jsem dospívala, mamka s tatškou ode mě nikdy neočekávali, že bych byla milá a způsobná. Pořád mi museli připomínat, abych se ovládala.“ Natáhla se pro koláček a posadila se, aby se napila čaje. „Snažila jsem se jim vysvětlit, že se *ovládám*, že z pěti věcí, které se mi vylíhnou v hlavě, si vyberu vždycky tu nejmíň urážlivou, ale stejně ze mě nebyli moc nadšení.“

Ela se na Julii ušklíbila přes okraj svého hrnku. „Byli zvyklí, že kvůli tobě museli pořád chodit do ředitelny. Byla jsem moc ráda, že jsem mladší než ty. Vyšlapala jsi mi cestičku! Pořád jsem se kvůli všemu hádala se všemi učiteli a výchovný poradce pak prohlásil, že mám problémy s přijímáním autorit.“

„Mě vlastně nikdy při ničem nechtyli,“ vzpomínala Helena. Dýchla si na nehty a spokojeně si je přeleštila. Pár učitelů možná mělo nějaké podezření, že

mám něco společného s žábami, které vyskakovaly z lavic holkám, co na mě nebyly zrovna moc milé, ale nikdy se to doopravdy nepotvrdilo.“

Lea si povzddechla. „Ráda bych byla taky taková. Nesnáším být pořád za hodnou holčičku.“

„Jenže ty opravdu jsi hodná holčička!“ připomněla jí Kamila a poklepala sestře na koleno. „S tím prostě nic nenaděláš. Už jako dítě jsi byla taková. Nemohla jsi mít žádné problémy, protože jsi pořád zachraňovala svět. A to není žádné zlobení.“

„Ty si ani nikdy nic špatného nemyslíš, Leo,“ dodala Adéla. „Prostě to v tobě vůbec není!“

„Jsi zodpovědná,“ připomněla Sára. „To je moc dobrá vlastnost.“

Lea seděla se zkříženýma nohama na zemi. Přikryla si tvář rukama, naklonila se dopředu a s hlasitým úpěním si schovala obličej v Helenině klíně. „Ne. To je tak nudné! Já jsem celá prostě nudná! Chtěla bych být zlobivá až do morku kostí. Zkažená. Divoká. Nepředvídatelná. Prostě úplně jiná než ta stará dobrá otravná Lea.“

„Mohla bych ti odbarvit vlasy, Leo,“ navrhla Julie. „Líbily by se ti růžové konečky a červené a fialové prameny?“

Lea na ni koukla mezerami mezi prsty. „Já nemůžu mít růžové konečky a červenofialové prameny, a pak čekat, že mě budou brát vážně v nemocnici, až tam přijdu do práce. Umíš si představit reakci mých pacientů?“

Julie si pohrdavě odfrkla. „To je právě to, Leuš. O tu reakci totiž jde. Musíš hodit za hlavu opatrnost a všechny ty takzvané rozumné názory. Když změníš barvu vlasů, nebudeš přece horší doktor! Jako lékařka máš přece u všech nejvyšší respekt!“

Lea si odkryla tvář, ale jen aby sáhla po jednom koláčku. Potřebovala se utěšit jídlem. „Jsem na rozpisu organizace Lékaři bez hranic pro další výjezd. Nemůžu jet do Afriky s růžovými vlasy.“

„To teda můžeš. Klidně. Dětem by se to tam určitě líbilo,“ nedala se Julie.

„U tebe je to něco jiného, Juli. Ty jsi zpěvačka. Od tebe lidé očekávají, že budeš dělat divoké a bláznivé věci. Já ale musím působit určitým dojmem.“

„Proč?“ Talíř s koláčky byl prázdný a Julie máchla rukou směrem ke kuchyni. Talíř se okamžitě vznesl do vzduchu a odplachtil do kuchyně, odkud se už linula vůně další upečené várky až do obývacího.

„Julča se producíruje,“ podotkla Ela. „Trvalo jí celou věčnost, než se tohle naučila.“

Julie po sestře plácla srolovanými novinami. „To teda není pravda! Uměla jsem to dřív, než ty ses vůbec narodila! A vrať se k tématu, ježibabo, snažíme se přece naučit Leu, jak ze sebe má udělat zlobivou holku!“

„Když už teda mluvíme o ježibabách,“ opáčila Ela, „ráno, když jsem tě budila, vydávala jsi hrozné zvuky a nadávala jsi a vyhrožovala, že mě shodíš z věže do moře plného žraloků!“

Julie šťouchla do Ley. „Vidíš to, zlato? Takhle se to dělá, když chceš být zlobivka! Vstala jsem snad včas a šla vyluxovat, jak ode mě žádalo Její veličenstvo? Ne, klidně jsem si spala a ona to musela udělat za mě.“

„To teda určitě!“ odrkla Ela. „Já za tebe nebudu dělat tvoji práci. Vyluxovala za tebe Lea, aby ses mohla pořádně vyspat, což bys vůbec nepotřebovala, kdybys tak neponocovala!“

Všechny sestry rozhořčeně zamručely. „Leo, to

snad ne!“ Julie se snažila, aby to znělo zklamaně, ale povedlo se jí jen zakuckat se smíchy.

Lea sklonila hlavu, až se jí černé vlasy rozlily po obličeji a ramenou jako mrak. „Myslela jsem, že potřebuješ ještě pár hodin spánku. Vždyť to nic nebylo,“ bránila se.

Sára ji objala: „Leo, ty jsi neuvěřitelná, a ani si to neuvědomuješ.“

„Ne, to nejsem,“ odporovala Lea. „Chci být ježibaba. Jenom si prostě nechci obarvit vlasy. Lituju, Julie, díky za snahu, ale vážně, růžové vlasy nejsou nic pro mě.“

Julie se na ni usmála. „No vidíš, to jsi celá ty, jak se snažíš, abys mě neurazila odmítnutím. Potřebujeme školu pro zlobivé holky! Tam bys asi poprvé v životě dostala jinou známku než jedničku.“

Lea zvedla hlavu a zahleděla se na svou starší sestru: „Klidně bych mohla dostat jedničku i ve škole pro zlobivky. Já jsem přece *vždycky* dostávala samé jedničky!“

Julie pokrčila rameny. „Já jsem se radši nesnažila o dobré známky. Jak s tím člověk jednou začne, mamka s tatškou pořád čekají, že v tom budeš dál pokračovat. A už v tom lítáš.“

Helena strčila špičkou do Juliiny nohy. „To je dobrá filozofie. Škoda, že mě to nenapadlo taky.“ Máchla rukou ke kuchyni a připomněla: „Jak jsi spolehlivá!. Klidně bys nás tu nechala zahynout bez koláčků.“

„Upekla jsi ty s tou tvouj máslovou polevou, Helenko?“ zeptala se Kamila. „Ty já miluju!“

„Jenom kvůli tobě,“ usmála se Helena na Kamilu, ale honem změnila výraz, když pohlédla na Sárku. „Ale pro tebe *ne*. Ty ses včera večer kvůli tomu filmu

paktovala s Jonasem Harringtonem. Půjdeš do psí boudy a nedostaneš žádné koláčky s polevou!“

„Heleno!“ protestovala Sára. „Nemůžeš mě přece zatratit jenom proto, že se mi líbil film a tobě ne!“

„Já tě neztracuju kvůli tomu, že se ti ten film líbil, ty jedna zrádkyně. Ztracuju tě proto, žes to přiznala před tím neandrtálcem a podpořila jsi tak jeho nafouknuté ego!“

„Jsem si jistá, že Sára určitě nechtěla stranit Jonasovi,“ podotkla Lea.

Pokojem se znovu rozlehla salva smíchu. „S tebou je to naprosto beznadějné, Leuš,“ vypravila ze sebe Helena. „Já přece jenom předvádím, jak to máš dělat, abys byla pravá ježibaba, a ty to vůbec nechápeš.“

Domem se prohnal poryv větru a dveře obývacího pokoje se otevřely. Dovnitř vstoupil vysoký muž se širokými rameny. Jonas Harrington, místní šerif, za sebou po svém zvyku hlasitě prásknul dveřmi a vpochodoval do pokoje, jako by mu to tady patřilo.

Helenin pohled zabloudil k velkému oknu vyhlížejícímu na moře a srdce jí poskočilo náhlým leknutím. Zuřivá síla větru sice rozehnala temné mraky, ale nedokázala zaplašit krvavě rudé kolo, zvolna se rozpíjející do temného kruhu okolo měsíce. Když se setkala očima s Elou, ruka jí vylétla k hrdlu v zoufalém gestu obrany. I její mladší sestra měla v pohledu vepsáno poznání bezprostředně hrozícího nebezpečí.

„Helenko?“ Lea přejela sestře po paži, aby ji uklidnila. „Děje se něco?“

Aby odvrátila pozornost, Helena mávla rukou směrem k šerifovi a zabručela: „My o vlku... Přisáhám, vyslovíš jeho jméno a on se okamžitě zjeví, jako když vyvoláváš démona z pekla!“

Julie dloubla do Ley. „Vidíš, tak tohle je cenzura. Ona si myslela něco ještě horšího, vid', že jo, Heleno?“

Helena přikývla. „Radši tomu věř.“ Cítila náhlý tok energie v místnosti, lehký záchvěv, jímž jí sestry okamžitě začaly pomáhat, aby nepodlehla prokletí svého koktání, nebo, což by bylo ještě horší, aby ji nepřepadl jeden z jejích panických záchvatů jen proto, že se v její přítomnosti objevil někdo jiný než člen rodiny.

„Nazdar, barbino,“ pozdravil ji Jonas a schválně ji tak provokoval užitím nenáviděné přezdívky. „To je úplně zbytečné, aby ses Leu snažila naučit, jak se stát ježibabou. Ty jsi taková od narození, ale ona je prostě vtělená dobrota.“ Hrábl rukou a nabral si hrst koláčků z talíře, který právě připlachtil. A pak zkušeně odhodil bundu na gauč, ani se nemusel dívat.

„Proč ho nepokousali ti tví protivní psi?“ zeptala se Helena Sáry. „Až příště některý z nich přijde, že má hlad, budu jim muset připomenout, jak zklamali při plnění své nejdůležitější povinnosti!“

Sára pokrčila rameny. „Mají zkrátka Jonase rádi.“

„Mají totiž dobrý vkus,“ zaculil se Jonas. Posadil se na zem k ostatním a vmáčknu se mezi Helenu a Elu. „Posuňte se, buchy,“ vyzval je obě a klidně se nohou důkladně opřel o Helenino stehno. „Tak, jdu se zapojit do dnešního večerního rodinného sněmu.“

Helena jen otevřela pus, ale hned ji zase zavřela. Zahleděla se do rysů Jonasovy tváře s hlubokými vráskami kolem úst. Okamžitě si všimla, že úsměv, jenž měl na tváři, mu do očí nedosáhl. Věděla stejně dobře jako její sestry, že kdykoliv se Jonasovi v práci objevily vážné potíže, hledal útěchu u lidí a v místě, jež nazýval svou rodinou a svým domovem. Helena

pohnula rukama v půvabném, složitém gestu, a z kuchyně se jako na zavolanou ozvalo pískání čajníku.

„Lea by se chtěla změnit ve zlobivou holku,“ informovala Sára.

Jonasovo obočí vylétlo vzhůru a přes obličej se mu rozlil pomalý úsměv. „Leo, zlato, to vůbec není možné, že by tě tvoje sestry mohly zkazit. Ty jsi prostě zlatíčko.“

Lea se po něm rozhořčeně otočila. „To teda ne. Nech toho, a radši mi trochu pomoz, Jonasi! Já přece taky mám nadání být stejně zkažená jako zbytek rodiny.“

„Slyšte, slyšte,“ zvolala Ela. „To jsi řekla moc hezky, sestřičko.“

Julie souhlasně přikývla. „Jo, řečeno to bylo hezky, ale bohužel to není vůbec pravda,“ upozornila.

Helena pozvedla ruku dlaní nahoru a z kuchyně vzduchem připlachtil hrnek s kouřícím čajem přímo do kruhu mezi sestry. Opatrně jej uchopila, zafoukala do něj, až v něm tekutina přestala bublat, a podala jej Jonasovi.

„A proč vůbec chceš být zlobivka?“ otázal se Jonas.

„Můj život je nudný. Přírrrrrrrrně nudný,“ vysvětlila Lea a záměrně protáhla výslovnost. „Chci se začít bavit. Nechci už být pořád ta zodpovědná.“

„Takže se hodláš odhlásit z Lékařů bez hranic a od Záchranářů velryb i od Organizace na ochranu velkých šelem?“ zeptal se Jonas. „A skončíš s recyklováním odpadků a dalšími akcemi na obranu životního prostředí, na kterých ses podílela?“

„Počkej,“ zastavila ho Julie. „To už musíš opustit i Hnutí na záchranu dešťových pralesů. Získáš tak spousty času na to, abys mohla parádně zlobit.“

Lea sestru nakopla, ale s takovou mírností, jak to uměla jen ona. „To od tebe není hezké a od Jonase jakbysmet. Vy si ze mě děláte legraci.“

„Ne, já si legraci nedělám!“ rychle odvětila Julie. „Já tě mám ráda právě takovou, jaká jsi. Jenom si zkrátka musíš připustit, že v sobě nemáš ani kousek špatnosti. Proto si taky neumíš přát, abys někoho strčila do rakety a vystřelila na Mars.“

„Třeba Jonase,“ podotkla Helena. „Za to, jak je panovačný.“

Nebo Helenu,“ prohlásil zároveň Jonas, „za to, jak pořád vzbuzuje pozornost a vystavuje své tělo před každým Tomem, Dickem nebo Harrym, zkrátka před všemi, komu se zachce ji vidět.“

„Já jsem modelka, ty ropucho,“ odvětila Helena. „Já nepředvádím své tělo, já předvádím oblečení!“

„A umíš to báječně!“ zavolala Kamila a poslala sestře vzduchem polibek. „Já taky hlasuju pro vystřelení Jonase – za to, jak je na Helenu ošklivý.“

„To není fér, že se proti mně takhle paktujete,“ protestoval Jonas. „Ona na mě byla hnusná první!“

„Vždyť jsi jí přizvukoval!“ namítla Kamila.

„Ale jenom proto, že jsem věděl, co řekne.“

„Já jsem pro Jacksona Deveaua,“ přidala Ela jméno šerifova zástupce. „Za to, že mě šíleně otravuje.“

„Ilja Prakenskij,“ vyhrkla Julie jen o zlomek vteřiny po ní. „Za to, že by měl opustit tuto planetu a za to, že je prostě příšerný a jde z něj strach.“ Přitom si třela dlaň, jakoby v ní měla zadřenou třisku.

„Frank Warner. Za to, že zlomil Inez srdce,“ přidala se Sára.

„No, já bych už nemohla říct Sylvii Fredricksonovou, protože ona už obrátila list,“ začala Adéla, „takže v tomhle se teda musím přidat k Julii.“

Všichni se otočili k Lee. Pod tíhou jejich pohledů si povzdechla. „Jonase ne. Možná, že je panovačný, ale ve skutečnosti má vždycky na srdci naše dobro.“

Jonas strčil do Heleny a ta protočila panenky.

„Jacksona určitě taky ne. Vážně, Elo, jak tě může otravovat? Vždyť chudák skoro vůbec nemluví. Ilja Prakenskij nám pomohl, Julie, a Frank sedí ve vězení, kde pyká za své zločiny. Inez to ublížilo, to ano, ale ona je silná osobnost a ví, že lidi dělají chyby.“

„Tak koho bys tedy nejradši vystřelila na Mars?“ naléhala Julie.

„Přemýšlím,“ odvětila Lea. Ustrkla si čaje a zamračila se. „Jedna sestra u nás v nemocnici si ze mě pořád utahuje. Říká mi, že nemám žádná prsa a že vůbec nejsem přitažlivá.“

Helena se okamžitě napřímila. „Která to je? Ráda bych jí teda něco pověděla!“

Vzduch v místnosti zhoustl náhlým napětím, až čaj v hrnečcích prudce zabublal.

Lea zavrtěla hlavou. „Ne, vždyť má chudinka tak příšerný život! Má tolik problémů, že se jí nikdo nemůže divit, když není zrovna příjemná. Je mi jí líto.“

Všechny sestry Drakeovy zafoukaly do svých hrnků a podívaly se jedna na druhou. Lea se soustředěním zamračila. „Na někoho jsem si vzpomněla.“

„Ale jdi, Leo. Přiznej si to, ty na nikoho nepřijdeš, protože jsi prostě takový dobrák.“

Lea sklonila hlavu. „Ale ano, na někoho myslím. Čas od času chodil se mnou do školy a patřil do programu pro nadané děti. Chodil pak dokonce na Harvard ve stejnou dobu, kdy jsem tam byla já.“ Podívala se na sestry. „A měl lepší známky.“

Jonas se na ni zasmál. „Tak to se vsadím, že ten ti ležel v žaludku.“

„Ale ne kvůli té škole. On jen prostě nevěřil na magii. Myslel si, že lžeme o svých nadáních, a že naše rodina jsou samí šarlatáni a podvodníci. Byl hrozně arogantní a sebevědomý.“

„No, tak ho pošli v té raketě na Mars, sestřičko,“ vybídla ji Ela.

Lea si povzdechla. „Jenže on má vážně mimořádný mozek. Svět ho potřebuje. Už získal Nobelovu cenu za medicínu. Je vážně mimořádně nadaný. Ale ne že by to všechno dělal z těch správných důvodů.“

„Žene se jenom za slávou?“ zeptala se Kamila.

„Ne, na publicitě mu tolik nezáleží. Je to spíš pravá laboratorní krysa. Stará se jenom o tu svoji vědu. No, tedy spíš jenom o vědu a adrenalin.“

„Tak to mluvíš o Tysonovi Derrickovi,“ napadlo Jonase. „Je to blázen. Pokud nepracuje zavřený ve své laboratoři, tak lítá po lesích. Je to totální adrenalinový šílenec. Provozuje sky-diving, závodí na motorkách, jezdí divokou vodu, zkrátka ničeho se nezalekne. Je prostě takový.“

„Nemá právo takhle riskovat a ohrozit tím své nadání,“ prohlásila Lea.

„Však jsi ho taky nevystřelila na Mars,“ připomněla jí Julie.

Lea se začervenala. Krev jí zalila nejdřív hrdlo a pak tvář, až jí pleť změnila barvu na jasnou červeně. Rudou, krvavou. Tohle totiž byla kletba jejího života. Tohle a její plochý hrudník.

„Aha, aha!“ zbystřila Julie. „Tak bych řekla, že ten Tyson Derrick je docela zajímavý. No že jo, Jonasi?“

„Jak to mám k čertu vědět?“ namítl Jonas. „Já si toho chlápka nevšímám, dokud ho nechytím při překročení povolené rychlosti a nedám mu pokutu.“

„On jezdí moc rychle?“ otázala se Lea a ovívala se rukou, aby od sebe odpoutala pozornost.

„Na motorce i v autě. Ten chlap snad vůbec nezná pojem jezdit pomalu.“

„Vypadá dobře,“ připustila Sára, „ale je to potížíšta. S tím člověkem se vůbec nedá vést slušný rozhovor. Jednou jsem ho viděla, jak byli společně s jeho bratrancem na dvojitém rande a on z ničeho nic vstal a prostě odkráčel. Vůbec se neomluvil a nechal tam Sama sedět se dvěma rozzlobenými ženami. Prostě mu to bylo úplně fuk.“

„Kdyby nemluvil, tak by byl docela zajímavý,“ přiznala Lea. Nic víc ale přiznat nechtěla. Působila, jako kdyby snad vůbec neměla zájem o opačné pohlaví. Změnilo se to jedině tehdy, když byla v přítomnosti Tysona Derricka – tehdy jakoby se v ní konečně probudilo libido. Nikdy by ho nenechala běžet. Takže ho pochopitelně nemínila poslat raketou na Mars – aspoň pokud měla šanci se s ním vyspat. Jenže k tomu by nikdy nemohlo dojít, protože Tyson byl protivný šašek, který si o sobě moc myslel. Lea by se nikdy a nikomu nesvěřila, že o něm sní. Bylo pro ni příliš ponižující, že ji přitahuje člověk, který se k ní chová tak hnusně. Představoval dokonalý protiklad všemu, v co věřila a co uznávala.

„Copak se dneska večer přihodilo, Jonasi?“ změnila Ela náhle téma. „Jsi nějaký rozhozený.“

Z šerifovy tváře zmizel úsměv. „Přece nechcete, abych vám vyprávěl o práci.“

„Tady u nás k tomu máš nejlepší příležitost.“

Povzdychl si a upil čaj. Vždycky mu pomohl, nebo spíš to byla přítomnost sedmi sester. „Dnes nás volal jeden člověk, že u sousedů slyší nějaké sténání. Nějaký čtyřicetiletý chlap měl na starosti svou matku, kte-

rá je očividně nemocná. Bral jí důchod a sociální příspěvky, ale nedával jí jíst a určitě ji taky bil, když ho něčím obtěžovala. Měl tam špičkové domácí kino, poslední výkřik techniky, ale jeho matka ležela vřadu v kamrlíku ve špinavé noční košili bez jídla a bez vody. Nejradši bych ho...“ odmlčel se a pohledem přešel po pokoji. „Omlouvám se. Vím, že všechny cítíte to, co cítím já, ale pokouším se to zakrýt, jenže...“ znovu se odmlčel a pokrčil rameny.

Helena i Ela mu najednou položily ruku na kolena. Také Lea se natáhla a udělala totéž. Sára a Kamila se dotkly Jonasových ramenou a Adéla s Julií ho vzaly za ruce. Jonas okamžitě pocítil, jak mu do těla proniká příliv tepla rodiny.

„Neměly byste to dělat,“ namítl. „Já jsem nepřišel proto, abyste na mně plýtvaly svou energií. Jen jsem chtěl být s vámi. Doufal jsem, že rodiče a teta Carol se už vrátili.“

„Ne, ještě ne. Rozhodli se udělat si na pár dní výlet po vinařských oblastech. V údolí Napa je v tuhle roční dobu mimořádně krásně, a tak si řekli, že si to tam užijí a trochu se tam porozhlédnou,“ vysvětlila mu Kamila.

„Nejspíš si od nás potřebovali trochu odpočinout,“ podotkla Julie. „Teta Carol přinesla domů nějaké časopisy, víš, takové ty s titulkem Šok! Další průšvih divoké zpěvačky Julie Drakeové! Myslím, že tentokrát jsem měla být na odvykací kúře.“

„To bylo o týden dřív,“ opravila ji Ela. „Další týden jsi zničila hotelový pokoj!“

„Fakt?“ zeptala se Julie potěšeně.

„Já bych taky chtěla zdemolovat hotelový pokoj,“ ozvala se Lea. „No, možná, že vlastně ani ne. Já bych totiž nechtěla zničit něčí majetek.“

„A jestlipak jsem ještě pořád ve vězení?“ otázala se Julie potěšeně.

„Ne. Tvůj poslední milenec za tebe složil kauci. Pro případ, že bys nevěděla, o koho jde, tak má vlasy delší než ty, rozčuchané vousy a hraje s nějakou metalovou kapelou.“

„No, sice jsem se s ním ještě nepotkala,“ pravila Julie, „ale vyskytli jsme se asi tak na pět minut v tomtéž hotelu. Takže to musela být rychlá akce bez přede hry.“

„Ty časáky po tobě teda ale fakt jdou,“ podotkla Sára.

Julie vzdychla. „Já vím. Naštěstí to snad brzo zase vyvane.“

„Já vážně nechápu, Julie, proč se s těmi pisálky ne-soudíš, když si o tobě navymýšlejí takové lži,“ ozval se Jonas. „To mě hrozně rozčiluje.“

„Na začátku jsem se taky rozčilovala a ubližovalo mi to. Taky jsem si dělala starosti, že moje rodina musí číst takové odporné lži, a že musí dávat rozhovory a odpovídat na otázky kolem mě, ale naučila jsem se s tím žít. Všude je tolik šílenců, Jonasi, ale to ty nejspíš víš sám nejlíp.“

„Bohužel. Mluvil jsem s Douglasem o bezpečnostních opatřeních na tom tvém posledním koncertě,“ pokračoval Jonas. „Nechali přece kohosi proniknout až na scénu. Vůbec jsem tomu nemohl uvěřit. Kdyby to byl někdo, kdo by ti chtěl ublížit, mohl to klidně udělat!“ dokončil pochmurným hlasem.

„Byl to jenom příliš nadšený fanoušek, Jonasi,“ uklidňovala ho Julie. „Ochranka ho odvedla pryč a tím to všechno skončilo.“ Incident Julií otřásl, ale nechtěla to před Jonasem přiznat. Zpívat před třiceti tisíci diváků bylo snadné. Vyrovnat se s pronásledovateli a potřeštěnými fanoušky však bylo často o nervy.

„No,...“ zaváhala Ela a nervózně se hryzala do spodního rtu. „V tom časopisu bylo ještě něco dalšího.“ Podívala se na Leu. „Pamatuješ si na ten případ před pár měsíci, kdy jsi vyléčila jedno dítě a jeho rodiče pak odvyprávěli do novin celou svou zázračnou story?“

Lea přikývla. V časopise tehdy vyšla její celostránková fotografie. Naštěstí ten článek byl tak teatrální a přehnaný, že mu lidé snad ani nemohli uvěřit.

„S rodiči toho dítěte pak dělal rozhovor ještě další reportér, a ten si k tomu udělal nějaké rešerše. Objevil ještě další dva pacienty a nechal je, aby na tebe v tom článku pěli chvalozpěvy. Jednou z nich byla Irena Madisonová.“

„To snad ne,“ vyhrkla Sára. „Irena by přece nikdy Leu nepodvedla.“

„Když jsme byli naposledy navštívit jejího syna, byla celá rozrušená, Sáro,“ připomněla Helena. „Trvala na tom, že mu Lea musí vyléčit leukémii. Lea mu jen poskytla nějaký čas navíc, ale Irena chtěla, aby ho vyléčila.“

„Ten časopis ji musel podplatit,“ napadlo Elu.

„Jak to můžeš vědět?“ otázal se Jonas.

Ela se na něj jenom podívala.

Jonas zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Promiň, že jsem se ptal.“

Lea si třela spánky, v nichž jí začalo náhle škubat. „Měla jsem to vědět. Dnes za mnou v práci někdo přišel. Měl prvotřídní oblek, určitě nebyl od nás z města, a chtěl domluvit schůzku mezi mnou a jeho šéfem.“

Jonasovi z tváře zmizel náznak úsměvu a přitáhl si židli blíž. „A kdo to byl?“

„To je právě ono. Nevím, ale zato jsem rozeznala jméno toho jeho šéfa. Edward Martinelli. Ve farma-

ceutickém průmyslu to je známé jméno, ale má svou pověst. O něm a o dalších lidech v pozadí kolem jeho společnosti se vždycky vyskytovaly nějaké zkazky. Řekla jsem tomu jeho zástupci, že mám moc práce. Ten člověk mi sice nevyhrožoval, ale já jsem měla pocit, že mě zastrašuje. Zmínil se o naší rodině, konkrétně o Heleně, že je moc hezká a velice známá.“

„Zatraceně, Leo, kdy jsi mi o tomhle malém rozhovoru mínila říct?“ vyštěkl na ni Jonas. „Měla jsi mi to povědět okamžitě!“

„Nahlásila jsem to nemocniční ochrance – a taky sestřám,“ bránila se Lea. „Přece mi vlastně nevyhrožoval, ani Heleně. Tak co bych měla policii vyprávět?“

„Ne policii,“ opravil ji Jonas. „Měla jsi to říct mně.“

„To se mi nestává moc často,“ znovu se bránila Lea. „Různé bulvární plátky mají rády příběhy o „uzdravení vírou“ nebo o „zázračných léčitelích“, když zrovna nemají o čem jiném psát.“

Rukou si projela záplavu černých vlasů spadajících jí kolem obličeje. „Jenom doufám, že se to nebude opakovat.“

„Martinelli má vazby na jeden zločinecký klan z Chicaga. Pár let sídlil se svou společností v San Francisku a podle všeho byl neprůstřelně čistý, ale celá jeho rodina byla několikrát vyšetřována.“

„Třeba je opravdu naprosto legální podnikatel,“ uvažovala Lea. „Třeba má jenom smůlu na nešťastné rodinné svazky, když na něj nikdo nedokázal nic najít. Všichni mají nějaké ty kostlivce ve skříni.“

„Tak proč tedy poslal nějakého svého poskoka, aby vyhrožoval Heleně, pokud s ním odmítneš spolupracovat?“

„On jí ale přece nevyhrožoval,“ opakovala Lea. „Byla jsem unavená, Jonasi. Měla jsem za sebou

osmnáctihodinovou službu a vůbec se mi nezamlouvalo, že za mnou přišel cizí člověk a chěl po mně, abych se sešla s jeho šéfem. Neřekl mi ani, co ode mě Martinelli chce, ale když jsem mu řekla, že nestojím o žádné experimenty, odpověděl mi, že to nemá nic společného s jeho společností. Možná jsem jenom byla tak unavená, že jsem ho špatně pochopila.“

„Já se tomu Martinellimu podívám pořádně na zoubek. Neměl vůbec žádný důvod, aby se jakkoliv zmiňoval o Heleně. Už jsi viděla ten seznam různých pošuků, co jí píšou výhružné dopisy? Pronásleduje ji ještě víc všelijakých bláznů než Julii.“

„Tak to mám štěstí! Ale jak to, že ty dopisy viděl ty?“ tázala se Helena.

„Protože jsem dobře věděl, jak jsi paličatá, že mi je nebudeš chtít ukázat, tak jsem se domluvil s tvou ochrankou a s tvým agentem.“

„Skvělý. A už jsi někdy slyšel třeba o soukromí?“

„Nech toho, barbíno. Já jsem to nikdy nehrál na politickou korektnost. Když si myslím, že je nutné některou z vás začít chránit, tak ochranu dostanete, ať už se vám to líbí nebo ne.“

Sestry Drakeovy se začaly usmívat.

„To by ti šlo, bušit si do mužné hrudi,“ pravila Julie. „Přísahám, Jonasi, že z toho asi omdlím.“

„Nikdo ti v tom nebrání,“ odsekl Jonas a zavřel oči, a ani v nejmenším se nedal zastrašit ženami kolem sebe.

Helena zamávala rukama, aby zhaslo světlo a rozžehnuly se svíčky. „Ty jsi tak arogantní a panovačný, Jonasi! Nejsi z toho někdy sám unavený?“

„Ne. Je vás tady se mnou sedm, ale aspoň někdo musí mít rozum.“

Sára po něm hodila polštářem. „Máš štěstí, že tě máme tak rády. Jinak bychom nechaly Helenu, aby tě proměnila v ropuchu.“

„To už jednou zkusila, ale nepovedlo se jí to. Mám příliš silné kouzlo osobnosti. Kdepak jsou dneska večer ti chudáci vaši ženiši?“ chtěl vědět Jonas. Pohodlně se natáhl a založil si ruce za hlavou. „Utekli snad do lesů?“

„Chtěly jsme si dneska udělat holčičí večírek,“ pravila Sára s úšklebkem. „Bez snoubenců, jenom my sestry.“

Jonas něco zamručel a otevřel oči jen natolik, aby na ni mohl významně zazírat. „Měly jste mi to říct. Nemusel bych to taky přežít. Umíte být pěkně nemilosrdní!“

„Taky by sis to zasloužil,“ vyjela na něj Helena. „Ty sem vážně chodíš jenom proto, abys nás sekýroval a jedl koláčky.“

„To je pravda,“ přikývl. „Vždycky je mi pak mnohem líp. Jenže Kamila mi schlamstla ten poslední koláček s polevou. A vůbec, kdy má být ta svatba? Začínám si myslet, že ve skutečnosti žádná ani nebude, že všechny chcete zůstat na věky žít v Mořském ráji jen proto, abyste mě otravovaly.“

„To je smysl mého života,“ přikývla Helena.

„Aleksander se chce trhnout,“ přiznala Adéla. „Nechce se mu čekat na tu svatbu století. Připadá mu to bláznivé a byl by radši, kdybychom se vzali v tichosti.“

„V tichosti?“ opakoval Jonas pohrdavě. „Ta vaše hromadná svatba století bude dokonalý cirkus. Copak si neuvědomuje, že celé město očekává pozvání, jinak že se všichni urazí?“

„Tak právě proto se chce trhnout.“

„Já myslím, že spíš se chceš trhnout ty, Adélo,“ mrkla na sestru Sára. „Ty jsi přece vždycky nesnášela davy.“

Adéla sklonila hlavu. „Mamka s tatškou by byli hrozně zklamaní. Přiletí všichni příbuzní a má to být obrovská událost.“

Kamila položila Adéle ruku na paži. „To není vůbec důležité. Je to přece *tvaje* svatba! Pokud si přeješ mít jen malý obřad, tak sem propašujeme pátera a můžete se vzít přímo tady – jenom s mamkou, tatškou, tetou Carol a s námi jako hosty.“

Jonas zvedl ruku. „Nakopu Aleksanderovi zadek, jestli nepozvete taky mě, Aduš. Ale jinak jsem taky pro. Jemu se taky nelíbí představa tak obrovské svatby, stejně jako tobě.“

Adéla zatajila dech. „Co myslíte, jak moc se budou mamka s tatškou zlobit?“

Ela se převrátila na břicho a natáhla se na podlehu vedle Jonase. „Máma už stejně ví, že nechceš mít velkou svatbu. A jsem si jistá, že to řekla i tátovi. Chtějí, abys ve svůj velký den byla doopravdy šťastná, Adélko, a ne aby ses cítila mizerně. To bys mohla vědět.“

„Jenže mamka byla tak šťastná, když ty naše společné svatby plánovala.“

„Já tím Damona mučím,“ přiznala Sára. „Musí to vydržet, protože já jsem si vždycky přála mít velikou svatbu, a taky ví, jak jsou pro mě důležité lidé z Mořského ráje.“

„Ty ho zkrátka mučíš jen tak z principu,“ komentoval to Jonas. „A co Matt, Kamilo? Jemu se velká svatba zamlouvá?“

Kamila na něj vrhla letmý úsměv. „Jeho matka je z toho v sedmém nebi. A chce, abychom měli oka-

mžitě miminko. Prostě nám řekla – jděte a množte se. A rychle. Ještě nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by se tak strašně těšil na vnoučata. Už skoro dala vybudovat u jejich domu hřiště! Nerada bych jí to všechno zkazila, a Matt taky. U tebe je to něco jiného, Adélko, ty nemusíš myslet na nikoho dalšího, abys ho potěšila. Myslím, že bys vážně měla mít jen malý obřad u nás doma. Udržíme to v tajnosti.“

„Já ti obstarám hudbu,“ přihlásila se Julie.

„Já všechno napeču. Včetně svatebního dortu!“ prohlásila Helena. „Tak aspoň nikdo mimo naši rodinu nepozná, že něco chystáme.“

„Já vyzdobím dům,“ ozvala se Kamila. „Matt mi s tím pomůže.“

Adélina tvář se projasnila. „Tak myslíte, že mamka s tatkou se nebudou zlobit?“ pronesla a zadívala se přítom na Elu.

Nejmłodší sestra pokrčila rameny. „Už stejně dávno čekají, až jim řekneš, že si přeješ mít jen malý soukromý obřad. Mamka i teta Carol přece mají své schopnosti, to byste měli přece všichni vědět.“

„Mamka má *veškeré* schopnosti,“ připomněla Ela tichým hlasem.

Julie na ni udělala grimasu. „No jak říkám. Máma vždycky věděla, že chci vyrazit potají z domu ještě dřív, než jsem to zkusila. Sáro, ty budeš mít určitě štěstí, až budeš mít děti. Ty tvoje jistě nebudou nic provádět. Zato ty moje, ty by se určitě vyvedly celý po mně, takže je radši vůbec nebudu mít. Svět, a já obzvlášť, by to nevydržel.“

„Ty ale budeš mít děti, Julie,“ odporovala Sára.

„A jak by se to tak asi mohlo stát? Já se rozhodně nemám v úmyslu dát připoutat k nějakému idiotskému chlapovi,“ zavrtěla Julie neoblomně hlavou.

„Nesnesu, aby mi někdo šéfoval. A když se vyskytne nějaký mužský, co umí říkat jenom ano, tak se zase tak nudím, že bych z toho řvala. Nic mezi tím neexistuje. Jsem odsouzená k samotě.“

Jonas si posměšně odfrknul. „Nezní to, jako bys z toho byla nějak nešťastná.“

„Ty taky chceš žít jenom sám se sebou?“ obrátila se k němu Julie.

„Jenže já jsem dokonalý,“ prohásil nevzrušeně Jonas.

„Dokonale mužný,“ škádlila ho Sára.

„Přesně tak, holčičko.“

„Já tě prostě proměním v ropuchu,“ vybuchla Helena. „S tou tvou arogancí a panovačností by s tebou nikdo nevydržel. Chudinka tvoje žena by byla celá vystrašená a tvoje děti by utekly z domu.“

„Chudinka moje žena by si hlavně musela nechat šaty na sobě před ostatními chlapy a vůbec před celým světem, a sundávat je jedině kvůli mně!“ pravil významně.

„Co pořád máš s tím, že si někde sundávám šaty? Já naopak šaty *nosím a oblékám*, to je moje práce!“

„Inez mi vždycky přinese všechny časopisy, když jsi na jejich titulní stránce, barbínko! A já si teda vůbec nejsem jistý, jestli bych se tomu, co obvykle máš na sobě, odvážil říkat šaty. Kdy si najdeš normální zaměstnání?“

Helena odvrátila od Jonase tvář. Lea a Ela se jí dotkly rukou a okamžitě do ní začala proudit energie a teplo.

Sára do Jonase kopl špičkou nohy. „Hele, jdi domů. Už nás všechny otravuješ. Sám víš, že nechceš, abychom se na tebe rozzlobily.“

Jonas se okamžitě zvedl. „Jen tu barbínu zase

braňte. Nijak jí tím neprospějete. Nemůže přece žít ze svého vzhledu věčně.“

Helena viditelně zamrkala a ruce se jí tak roztráslly, že je musela sevřít v pěst.

Elina drobná postava se vztyčila proti Jonasově hromotluckému tělu. „Viš, Jonasi, kdybych o tobě nevěděla všechny ty věci a nemyslela si, že máš ty nejlepší úmysly, tak bych ti osobně nakopala zadek. Jdi pryč, a jdi hned.“ Rudé vlasy jí sršely elektřinou a v zšeřelé místnosti to působilo, jakoby její tělo vyzařovalo záři, jakoby si všechna energie, již měla v sobě, hledala cestu ven. Stěny domu se nadouvaly a zase stáhly a podlaha pod jejíma nohama se po-
hnula.

Jonas se na ni naprosto nevzrušeně zamračil. „Je mi fuk, co o mně víš, Elo. A nevyhrožuj mi.“

„Já ti nevyhrožuju. Kdybych to fakt dělala, tak bys tu nestál, ale utíkal bys pryč, aby sis zachránil život. Pro případ, že bys na to ještě sám nepřišel, tak ti jenom připomenu, že to nemám se sebou lehké. Myslíš si snad, že si přeju v každém okamžiku vědět, co si všichni myslí a co cítí? Myslíš si, že je jednoduché mít stejnou povahu jako všichni ostatní, ale nesmět vyjádřit vztek jenom proto, že je to příliš nebezpečné?“

„Právě jsi ho ale vyjádřila.“

„To jenom proto, že tě mám ráda a nikdy ti proto nemůžu omylem ublížit. Ty ostatní ale ráda nemám, ty trdlo. Radši jdi, než se nám rozpadne dům na kusy a mamka s taťkou se pak na mě fakt královsky dožerou.“

„Ty bys to dokázala? Aby se dům rozpadl na kusy?“

„Nevypadá to snad tak, že bych to uměla?“ opáčila Ela a ukázala rukou na chvějící se stěny.

Sestry se shlukly kolem ní. Lea položila mladší sestře ruce na ramena, takže její léčivé teplo prostoupilo masu bublající energie. Ela couvla a opřela se o ni, takže ji Lea mohla obejmut oběma pažemi.

„Je to pro tebe čím dál těžší, vid’?“ zašeptala Lea.

Ela jen přikývla a schovala si rozpálenou tvář na sestřině rameni. „Vůbec nevím, co mám dělat.“

Jonas přistoupil blíž a vzal obě sestry do náruče. „Omlouvám se, Elo. Nikdy bych ti nechtěl schválně ztrpčovat život. Jenom nemůžu být jiný, než doopravdy jsem, a totéž přiju i tobě.“

Ela se na něj chabě usmála. „Já vím, že jo, Jonasi. Jsem moc ráda, že patříš do rodiny.“

Lea sestře útěšně poklepala na záda a přitom pozorovala, jak Jonas vychází ze dveří. Když je otevřel, zvenku zadul vítr tak silně, až plaménky svíček zaprskaly a roztančily se, a vrhaly divoké stíny po zdech pokoje. Lea se ten obraz vůbec nelíbil. Vypadalo to, jakoby se ty stíny natahovaly po sestrách Drakeových a sahaly po nich dlouhými spáry. Znepokojeně se podívala na Sáru, nejstarší z nich, a v jejích očích spatřila stejné poznání. Také Helena s Elou si vyměnily dlouhé vědoucí pohledy plné obav. Lea sevřela Elu v objetí pevněji, aby přinesla trochu útěchy jim oběma.

Kapitola 2

Sedmnáctiletý Péťa Granger hleděl na moře. Skrze padající provázky deště spatřil neurčitý záblesk něčeho – *nebo někoho* – pohybujícího se přes čnějící útesy nad Zátokou lachtanů. Srdce mu v prsou poskočilo a dupnul na brzdu své staré otřískané dodávky. Naštěstí za ním nikdo nejel. Péťa zíral na strmou skalní stěnu, vypínající se nad bouřicím oceánem, a spolkl knedlík, který se mu ze strachu náhle vytvořil v hrdle.

Po paměti sáhl po svém mobilním telefonu. Uvědomil si přitom, že tady na pobřeží je jen omezený signál a že na místě, kde se tyčí útes, nepůjde volat. Postava se znovu pohnula a i přes vzdálenost mezi nimi si Péťa začal být jistý, že je to jeho kamarád z dětství Drew Madison. Se srdcem bušícím strachem se s dodávkou rozjel po silnici plné ostrých zatáček až k místu, kde z ní odbočovala prašná cesta vedoucí až k úpatí skal. Zastavil, ale málem zapomněl zatáhnout ruční brzdu.

Když otevřel dvířka vozu, vítr se do něj opřel nečekanou silou. Rozběhl se přes rozblácenou půdu k vrcholku srázu. Čepice mu uletěla a vítr mu rval košili z těla. Nevšímal si ani malého plotu, ani značek varujících před vstupem k okraji skály. Vrhнул se k zemi a po bříše se doplazil k hraně útesu a nahlédl dolů.

„Drew!“ Vykřiknuté jméno se ztratilo ve zvucích rozbouřeného moře. Péťa si udělal z rukou trychtýř a zkusil zavolat znovu, tentokrát ze všech sil, které měl. „Drewe! Co s tebou je?“ Pochyboval, zda ho kamarád může zaslechnout, ale náhle přece jen něco upoutalo jeho pozornost, možná, že pouze kousek kamínku, který svým pohybem strhnul, protože Drew k němu zvedl tvář.

Drew Madison vězel na kluzké, mazlavé skále o pár metrů pod ním. Skoro o sto metrů níž se rozbíjely vlny o velké, rozeklané skalisko a rozstříkovaly spršky bílé pěny vysoko do vzduchu. Oceán hlasitě řval a jeho zvuk se dál šířil odrazem od mohutných kamenných stěn. Déšť, neustálý příval vlhkosti, se proměnil v hustý šedostříbrný závoj, v němž bylo pro Péťu ještě mnohem těžší zachytit pohled Drewovy ztrnulé bledé tváře.

Drew působil drobně a bezmocně. Tvář měl zašpiněnou blátem. Zavrtěl hlavou a pohybem ruky Péťu odháněl. Celý se přitom shrbil před stříkanci mořské vody, jak se další z vln rozbila o rozsáhlý skalní útvar přímo pod jeho nohama. Péťa viděl stopy, kde Drew uklouzl po zabahněné stěně, jak se sunul dolů až k malé rozsedlině, kde teď visel.

Péťa zvedl mobil a gestem naznačil, jako když se hází záchranné lano. K jeho údivu Drew zavrtěl hlavou ještě důrazněji. Neustálé přívaly deště Péťu tak-

řka oslepovaly, takže si musel klouby rukou protřít oči. Na okamžik tak ztratil z dohledu Drewovu bílou, zoufalou tvář. Když se zase mohl dívat jasněji, srdce mu vyskočilo až do krku. Drew byl pryč.

„Drewe!“ řval Péťa ze všech sil, až začal chraptět. Sunul se kupředu, až mu to na kluzkém povrchu začalo ujíždět a musel se zaháknout botami o plot, aby nespadol dolů. Vyděšeně shlížel dolů na běsnící hladinu s bílými hřebeny a stříkajícími vlnami, dorážejícími na skalní stěny. Zdálo se, že takový pád by nikdo nemohl přežít. Jedině snad, že by se Drewovi povedlo vyhnout útesům a spadnout rovnou do bouřícího moře.

Slzy mu zastřely pohled. Dlouho zíral dolů k úpatí srázu, až konečně spatřil, že se tam něco pomalu pohybuje. Znovu si prsty rukou osušil oči a podíval se ještě jednou. Kamenné výčnělky ve skalní stěně mu bránily ve výhledu. Odplazil se kousek zpátky a změnil pozici. Mezi balvany, zvedajícími se vzhůru k útesům, uviděl Drewovo tělo. Leželo tam jako drobná zmuchlaná hromádka, ale hýbalo se! Péťa s dlaněmi kolem úst se vši silou zařval:

„Drewe!“

Odpověď nepřišla, ale i tak věděl, že kamarád stále žije. Vypadalo to, že je vmáčkнутý mezi dva balvany vykukujícími z moře, kde tvořily součást soustavy podmořských jeskyní. Zdálo se nemožné, že by to přežil, ale přesto se hýbal.

„Zavolám pomoc. Přijdou pro tebe, Drewe!“ zakřičel ještě jednou.

Péťa se sunul pozadu jako krab, až se dostal do relativního bezpečí za plotem. Tam se zvedl a letěl ke své dodávce. Musel odjet o kus dál na opačnou stranu zátoky, kde už jeho mobilní telefon konečně chytil

signál. Zavolal do úřadu šerifa a předal policii všechny potřebné údaje, ale stálo ho to hodně sil. Jeho tělo, nabitě adrenalinem, se potřebovalo hýbat, jenže musel vydržet na místě, aby dokončil volání.

Když se vrátil zpátky na útesy, slyšel už kvílení sirén. Věděl, že Jonas Harrington a Jackson Deveau, šerif a jeho zástupce, jsou už nablízku. Úlevou se svezl na zem a čekal, až se objeví hlídkový vůz.

„Tyson nás pěkně vytáčí,“ prohlásil Sam Chapman k partě hasičů sedících kolem stolu a hrajících karty. „Takhle si on představuje prázdniny, však ho znáte. Tráví týdny, možná měsíce, zavřený ve své biolaboratoři. Celou dobu snad ani nejí, ani nespí a zapomene na celý svět, jen pořád zírá do toho svého mikroskopu. Živá duše s ním nepromluví, a tak jenom furt zírá na ty mrňavé potvůrky, co se mu kroutí na sklíčku.“

„On toho stejně nikdy moc nenamluvil,“ podotkl Doug Higgins.

„Každé tři měsíce si dělá znovu papíry na záchranářský vrtulník,“ pravil znovu Sam. „Ale to není tím, že by nás nějak miloval. On jenom miluje vzrůšo.“

„Já vás taky zrovna moc nemiluju, Same,“ ozval se Jim Brannigan, jinak pilot vrtulníku. „Jak jsme posledně hráli karty, tak jste mě obehral o všechny peníze.“

Tyson Derrick nekonečné rýpání ostatních hasičů z letecké základny sotva registroval. Měli pravdu, často se skutečně zapomněl najíst a jiné dny zase nestihl jít spát, protože byl tak soustředěný na svůj výzkum, že dokázal zapomenout na celý svět okolo sebe. Když během období požárů pracoval pro záchranáře, bral to jako občerstvující moment, který

mu poskytoval možnost kontaktu s lidmi a zároveň dostatek adrenalinu, jenž potřeboval mimo svou laboratoř. Jenže v poslední době se mu zdálo, že už to nefunguje tak jako dřív. Něco mu scházelo. Musel najít, co mu v životě chybí.

„Prober se, Tysoně,“ připomněl mu Sam Chapman a plácl ho po zádech. „Že jsi neslyšel ani slovo z toho, co jsme tu říkali?“

„Ale slyšel,“ bránil se Tyson. „Jenom se mi nechtělo odpovídat. A mimochodem, Same, pořád ti říkám, že při kartách je všechno proti tobě. Teď zrovna máš šanci dvě stě dvacet ku jedné. To teda není nic moc. Sean je na tom líp, ten má čtyřicet tři celé dvě ku jedné.“

„Mockrát děkujeme za lekci z matematiky,“ řekl Sam a odhodil své karty na stůl. Zašklebil se na kolemsedící, přihlížející jak si dobírá svého bratrance. „Tyson se mi včera večer svěřil, že by se rád usadil s nějakou skvělou ženskou. Prostě potřebuje sehnat takovou, které nebude vadit, když zmizí na celé týdny nebo dokonce měsíce do té své laboratoře, nebo si vyjede do hor či se vydá padákem kroužit nad zemí a vodou. Chápejte, nějakou, co by byla svatá!“

Místností se rozlehl výbuch smíchu na Tysonův účet. Tyson nebyl tak bezproblémový a lehkovážný jako jeho bratranec Sam. Sam prostě zapadl do každého prostředí a vládl přirozeným talentem lidi bavit a rozesmát. Tyson se přiměl k chabému úsměvu. „Přesně něco takového jsem měl na mysli,“ přikývl. „Nemůžu dostat z hlavy jeden z projektů, na kterých dělám v BioLabu.“

Sam zabručel: „Myslel jsem, že jsi dokončil všechny projekty a vůbec všechno, na čem pracuješ...“

„No, úplně ne, podílím se taky na jednom projek-

tu, kde se snažíme objevit několik sloučenin při inhi-
bici *in vitro*...”

„Přestaň, Tysone,“ přerušil ho Sam a popadl se za hlavu. „Z tebe by nás všechny rozbolela hlava! Není divu, že by ses chtěl usadit. Nikdo se přece nemůže v jednom kuse zabývat jenom takovýma věcmi! Já bych půlku z nich neuměl ani vyslovit!“

Tyson pokrčil rameny a zamračil se. „Já jsem ale nemyslel na tu moji studii ohledně žlutanky typu C. Naše firma před časem začala vyvíjet nový lék a využila přitom základní poznatky ze studie o buněčné regeneraci pro vnější poranění. Dělal jsem na tom před pár lety. Domnívali se, že získali potenciální lék proti rakovině, ale já jsem prostě měl takové tušení, že s ním není všechno v pořádku. Tak jsem se do toho po večerech sám trochu pustil ...“

„Tysone,“ zavrtil Sam hlavou, „Víš, že když přijdeš sem, máš na to přestat myslet. Vypadal jsi strašně, když jsi sem přišel. Člověk by řekl, že tě zrovna pustili z vězení, jak jsi z toho všeho byl celý zničený.“

„To je kvůli tomu, že ten lék mohl být opravdu velice účinnou pomocí pro spoustu pacientů trpících rakovinou, pokud by ho dostali včas. Ten projekt vede Harry Jenkins, ale nepostupuje správně. Hrozně to žene kupředu a přeskakuje důležité kroky, protože mu jde víc o osobní uznání než o skutečné výsledky.“ Náhle si uvědomil ticho, které se kolem rozhostilo. Takhle to bylo vždycky. Nezapadl, i když se o to snažil. Běžné rozhovory s lidmi mu obvykle připadaly banální a nudné, protože jeho mozek stále pracoval na rozluštění nějaké záhady, a stejně vždy dal přednost práci, i když se upřímně snažil aspoň na chvíli ji odsunout stranou.

„Ten nový lék přece vůbec nespadá do tvého oddělení,“ pravil Sam. „Vsadím se, že starej Harry tě nejspíš moc nemiluje, co?“

„No, to asi ne,“ váhavě připustil Tyson. Harry ho opravdu vůbec neměl rád. Pochyboval, jestli ho vlastně vůbec má někdo rád. Přál si, aby mu to nebylo jedno, ale jediný na kom mu opravdu záleželo, byl Sam. Nechtěl by Sama zklamat. „Jenže tohle není soutěž o nejoblíbenějšího zpěváka. Ten lék by mohl zachránit spousty životů. A je přitom založený na objevech z mé dřívější práce o buněčné regeneraci. Pokud se to nepovede, budu se za to cítit spoluodpovědný.“

„No to je teda skvělý! Takže ty strávíš svoje volno tím, že se zavřeš v té své provizorní laboratoři, co máš ve sklepeš, že jo?“ hádal Sam. „Já jsem doufal, že si vyjedeme na divokou vodu, slezeme pár skal a pak si užijeme parasailing. Příště si se mnou radši nic nedomlouvej, když z toho chceš vycouvat.“

Tyson se na židli narovnal a zahleděl se do bratrančova hezkého obličej. Sam se občas uměl tvářit dost nedůtklivě. Z Tysonova okruhu známých to byl jediný člověk, co tak málo dbal na svůj vzhled a přesto byl přitažlivý pro ženy. Sam měl prostě šarm. Tyson si velmi často přál, aby měl také aspoň část jeho kouzla, ať už spočívalo v čemkoliv. Sam to s lidmi prostě uměl. Dokázal si ze všech dělat legraci a všichni ho měli rádi.

Tyson si uvědomoval, že kvůli svému prudkému, neomalenému chování za posledních pár let nechal Sama nejednou na holičkách. Kolikrát zrušil naplánovaný výlet nebo dohodnutou výpravu jen proto, že zapomněl na hodiny a zábava s přáteli mu nepřipadala tak zajímavá jako práce v laboratoři, kde zkoumal

inhibitory, jež by mohly působit na T-buňky. Podstatou toho všeho nebyl fakt, že měl mimořádně vysoké IQ, ale že si vždycky připadal – a zřejmě to tak mělo i zůstat – ve společnosti druhých poněkud trapně, a že mu na tom nezáleželo natolik, aby se pokusil zlepšit své komunikační schopnosti.

Ty tři měsíce v roce, které pravidelně trávil se Samem mimo své obvyklé prostředí, ho vždycky trochu srovnaly. Když před pěti lety zamřela Ida Chapmanová, zanechala svůj dům synovi Samovi a svému synovci Tysonovi. Tyson se pokaždé na setkání se Samem těšil, ale první měsíc nikdy neprobíhal jedno-duše. Byl zvyklý být sám a s nikým nemluvit, zatímco Sam se bavil rád. „Já přece necouvám,“ odpověděl konečně bratranci. Sam mlčel, a Tyson se zamračil ještě víc než předtím. „Nebo jo?“ zaváhal a rozpačitel si třel kořen nosu. Nejspíš to tak bylo, a ne jenom jednou. A teď Sama zklame znovu.

Sam pokrčil rameny. „To je fuk, Tysone. Já tě jen tak dusím. Jsi biochemik, a ti jsou přece všichni po-trhlí.“

„A ti, co lítají s vrtulníkem, nejsou?“

Kolem se opět ozval bouřlivý smích. Sam zvedl ruce dlaněmi nahoru a přiznal: „Tak jo, teď jsi mě do-stal.“

„Já bych se rád dozvěděl něco o té Tysonově světi-ci. Je blondatá a pěkně stavěná?“ dotazoval se Rory Smith. Zamnul si ruce a pokračoval: „To je moc zají-mavé téma!“

„Tak takhle si ty představuješ dokonalou ženu, Ro-ry?“ zeptal se ho Doug Higgins a dloubnul kolegu do ramene. „Jenže ty bys určitě žádnou světici nechtěl. Jak tedy vypadá ta tvoje, Tysone? Už jsi ji našel?“

Samův obličej zvažněl. „On si myslí, že ano.“

Tysonovi prošlehl na kratičký okamžik hlavou ob-
rázek, než zase zmizel. Její bledá tvář. Vlasy temné
jako půlnoc. Velké zelené oči. Ústa, pro jaká se muži
vraždí. Tyson zavrtěl hlavou. „Musela by být inteli-
gentní. S někým, kdo je blbý, nedokážu strávit víc
než jen pár minut. Právě v tomhle byl jeho problém,
vždycky to byl problém. Chtěl se bavit o věcech, kte-
ré ho jediné dokázaly nadchnout. Chtěl s někým sdí-
let své pracovní problémy. Dokonce ani Sam často
vůbec neměl ponětí, o čem s ním mluví, a to byl Sam
hodně tolerantní. Většina žen však raději odvrátila
pohled, když začal mluvit. A pokud dívka, kterou po-
zval na rande, začala mluvit o vlasech, nehtech
a mejkapu, to byl rovnou se vším konec.

„Kristapána, Tysons. Co to s tebou jenom je? Ko-
ho zajímá, jestli mají holky taky mozky? To na to
jdeš úplně špatně,“ poučoval Rory. „Přestaň s nimi
mluvit a pusť se radši do akce. Ty potřebuješ pomoci,
chlape!“

Kolem stolu se opět všichni bouřlivě rozesmáli.

Vzduch náhle prořízly tři ostré tóny. Všichni muži
okamžitě ztichli. Tři tóny se ozvaly znovu, ale to už
byli všichni na nohou. Ve vysílačce to zapraskalo
a dispečer z velitelství oznámil, že na útesech nad
zátokou Lachtanů, kousek jižně od Fort Bragg, se na-
chází zraněný člověk.

Tyson i ostatní popadli své záchranářské vybavení
a rychle, i když systematicky, je začali nakládat do
helikoptéry.

„Bene, nejdřív jed' směrem k centrále ve Fort Bragg,
ale chtěl bych, aby ses dostal co nejbliž k tomu mís-
tu,“ pravil Brannigan, pilot vrtulníku, muži, který
ovládal hasicí techniku. Ben měl přijet s doprovod-
ným vozem, který vezl palivo pro vrtulník i další nut-

né vybavení – například záchranné koše, do nichž se ukládají zranění – a všechno ostatní, co je nutné při záchranné akci. S obrovským nákladákem měl přijet přes kopcovitou silnici až k Fort Bragg, což mu mohlo trvat přinejmenším hodinu, ale spíš déle. Vrtulník tam však bude už za čtrnáct minut.

Ben přikývl a odběhl ke svému vozidlu. Helikoptéra potřebovala hodně paliva, a tak nikdy nelétali bez podpory doprovodného vozidla.

Tysonovi proběhl tělem důvěrně známý proud adrenalinu. Díky němu se po všech těch dlouhých měsících ve své jeskyni – v laboratoři – konečně cítil zase naživu. Potřeboval to, potřeboval čas od času zažít splašený tepot srdce, dobrodružství a pocit spřízněnosti a přátelství s ostatními hasiči. Usadil se na své místo mezi ostatní hasiče vzadu ve vrtulníku, kapitán a pilot seděli vepředu. V helmách měli zabudované vysílačky, z nichž se postupně ozývaly jednotlivé položky všem známého seznamu věcí, jež bylo nutné před akcí prověřit.

„Zkouška spojení,“ pravil Brannigan do svého mikrofону.

Nejdřív odpověděl šéf záchranného týmu, po něm se přihlásili jednotliví členové.

„Izolujte komunikační kanál,“ zavelel Brannigan.

Tyson s ostatními vzadu zkontrolovali své vysílačky a vypnuli na nich všechny ostatní kanály, aby se odizolovali od jiných rušivých hovorů. Bylo důležité, aby je během záchranné operace nic nerozptylovalo.

Sean Fortune, velitel posádky, pak ohlásil: „Hotovo!“

„Pilot je izolován, na příjmu je na kanále číslo 20. Zajistěte všechny volné předměty na palubě!“

„Zajištěno!“ ohlásil Sean.

Tyson cítil známý tlak kolem žaludku. Miloval nebezpečí a k životu potřeboval vzrušení. Za pár minut už budou ve vzduchu.

„Dveře.“

Sean zkontroloval dveře. „Pravé dveře otevřeny a zajištěny. Levé dveře zavřené a zablokované.“

„Bezpečnostní pásy.“

„Upevněny!“ potvrdil Sean.

„Poutací postroj šéfa záchranné operace a velitele posádky!“

Sean se Samem velmi pozorně prověřili jejich bezpečnostní popruhy.

„Šéf záchranné operace připoután. Velitel posádky vrtulníku připoután!“ ohlásili.

„Záchranářská výstroj?“

Sam pokročil kupředu, aby prověřil výstroj a ukázal Seanovi palcem nahoru. „Zajištěno!“

„Záchranné vesty?“ pokračoval Brannigan podle seznamu.

Napětí na palubě vrtulníku citelně vzrostlo. Měli letět nad vodou, a tak pilot i posádka museli podle předpisů mít na sobě záchranné vesty. Pokud by se při akci helikoptéra dostala pod vodní hladinu, pilot by mohl zůstat uvězněný uvnitř.

„Hotovo!“ přišla odpověď.

„Zkontrolujte H.E.E.D.S. a tlak!“

„Pilotův H.E.E.D.S. aktivován a tlak je tři tisíce!“

H.E.E.D.S. je anglická zkratka pro evakuační zařízení, které se v případě nouze katapultuje. Jde o záchranný modul – malou ponorku se dvěma stupni ovládání.

„H.E.E.D.S. velitele posádky aktivován, tlak dobrý!“

Také Sam odpověděl: „H.E.E.D.S. velitele záchranné operace je aktivován a tlak je dobrý!“

„Karabiny!“

Tyson se pevně chytil okraje svého sedadla. Už to začalo. Právě startovali a on za sebou v posledních dvou letech neměl žádnou zkušenost s prací ve vodě. Stále sice poctivě trénoval a věřil, že by kamarády nenechal ve štychu, ale záchranáři se ve svých úkolech střídali a on si dnes při losování vytáhl krátkou sirku, takže na něm byla řada, aby při akci vystoupil ven, připoutaný na laně.

Sean odpověděl pilotovi. „Uvolněny.“ Nad vodou vždy přelétávali s karabinami odepnutými. Kdyby vrtulník spadl, trvalo by totiž příliš dlouho je odpnout.

„Odlétáme,“ oznámil Brannigan klidně na základnu a vznesl se se strojem do vzduchu.

Tysonovými tepnami proletěl příliv adrenalinu. To vzrušení se nepodobalo ničemu jinému na světě. Nic se s ním nedalo srovnat, dokonce ani ta chvíle, kdy se mu podařilo odhalit klíč k buněčné regeneraci a získal Nobelovu cenu za medicínu. Nic se nevyrovnalo pocitu, kdy se v helikoptě ocitl ve vzduchu obklopený muži, kteří byli stejně jako on odhodláni udělat všechno, co je potřeba.

Základna jim odpověděla určením souřadnic, vzdálenosti a azimutu, podle něhož měli letět. Brannigan zadal údaje do navigace a zamířil rovnou k místu neštěstí.

Tyson slyšel, jak velitel hasičů na místě doplnil potřebné informace. Pak se ozval krátký rozhovor o oběti, a zda se přítomní hasiči domnívají, že by se měli pokusit spustit k ní přímo z paluby. Pokus o záchranu, kdy se k zraněnému chtěli dostat z útesů, se nepodařil. Tysonovi se srdce v hrudi skoro zastavilo. Tento manévr totiž patřil k nejnebez-